

Č. 8103.

Pojištění nemocenské: * Povinnost platiti pojistné příspěvky stanovená nemocenským zákonem z r. 1888 trvá i po dobu nemoci pojištěnce, pokud nebyl zrušen pracovní poměr a nebyla provedena řádná odhláška.

(Nález ze dne 12. září 1929 č. 7.221/28.)

V ě c: Firma K. a T. v R. proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Okr. nemoc. pokladna v R. předpisovala stěžující si firmě v letech 1921 až 1924 nemocenské pojistné příspěvky i za období, kdy pojištění dělníci firmy pro nemoc nepracovali. K námitkám firmy vyslovila osp v R. výměrem z 23. září 1924, že stěžující si firma není povinna okr. nemoc. pokladně platiti nemoc. příspěvky po dobu, kdy dělníci firmy byli nemocni a jako takoví okr. nemoc. pokladně ohlášení.

Zsp v Praze rozhodnutím z 27. listopadu 1924 vyhověla odvolání okr. nemoc. pokladny a vyslovila, že stěžující si firma je povinna za své zaměstnance, byť onemocnělé, platiti příspěvky tak dlouho, dokud neprovedla řádné ohlášení ve smyslu §§ 31 a 33 nemoc. zák.

Min. soc. péče nař. rozhodnutím toto rozhodnutí potvrdilo z jeho důvodů, k nimž připojilo: Pojistně povinný pracovní poměr ve smyslu § 1 nemoc. zák. nekončí pouhým přerušением prací, ať následkem nemoci, dovolené, stávky a pod., nýbrž je třeba, aby pracovní poměr byl zrušen také právně výpovědí nebo prohlášením o zrušení poměru pracovního bez výpovědi, eventuálně konkludentními činy, z nichž by byl zřejmý patrný úmysl poměr pracovní také právně zrušiti. Z okolnosti, že nemoc. pokladně ať již dělníkem, ať zaměstnavatelem ohlášeno bylo pouze onemocnění zaměstnance, nedá se vůbec usuzovati, zda byl nebo nebyl zrušen poměr pracovní. Odvolatelka také ani netvrdila, že poměr pracovní byl zrušen právně, a namítala, že pojistná povinnost, tedy i povinnost platiti příspěvky, přestala nevykonáváním prací následkem nemoci. Je proto odvolatelka povinna platiti pojistné příspěvky až do právního přerušení pracovního poměru a až do odhlášky o tom, že takové přerušení nastalo . . .

Stížnost dovolává se především § 1 nemoc. zák. stanovícího, že pojištěny — tedy povinny pojištěním a hrazením jeho břemen — jsou osoby, jež vykonávají práce a služby na základě poměru pracovního, služebního nebo učňovského . . . , a dovozuje, že stylisace tohoto předpisu, z okolnosti, že v zákoně není nikde stanoveno, že za období nemoci jest platiti příspěvky, a z analogie jiných zákonů, zejména zák. o pojištění u bratrských pokladen, zák. o pens. pojištění a zák. o úraz. pojištění, že napadený výnos se příčí zákonu a duchu celého sociálního zákonodárství.

Nss nemohl stížnosti přisvědčiti.

V zákoně z 30. března 1888 č. 33 ř. z. a jeho doplňcích není opory pro mínění st-lem jako samozřejmé hájené, že po dobu nemoci pojištěnce se neplatí příspěvky. Ze zákona nemocenského se podává právě opak.

Jak dlouho pojistná povinnost a jí podmíněný závazek platiti pojistné příspěvky trvá, určují §§ 31 a 33 nemoc. zák., jichž se správně nař. rozhodnutí dovolává. Tak stanoví § 33, že povinnost platiti pojistné příspěvky trvá až do řádného odhlášení a odkazuje k definici »řádného odhlášení« na § 31. Jestliže § 31 ukládá zaměstnavateli povinnost odhlásiti osobu ze zaměstnání vystupující nejpozději třetího dne po skončení pracovního poměru, projevuje tím svoji vůli, že pojistný poměr nemá pominouti jakýmkoli zastavením práce — ať již se tak stalo nemocí, dovolenou a pod. —, nýbrž jen tehdy, když jest důsledkem ukončení (zrušení) pracovního poměru, t. j. rozvázáním smlouvy služební čili přerušením právních vztahů založených mezi stranami smlouvou služební (srovn. Budw. A 4180/1906).

Jest tudíž názor žal. úřadu, že stěžující si firma jest povinna platiti nemoc. pojistné příspěvky i po dobu nemoci svých zaměstnanců, pokud pracovní poměr nebyl právně ukončen a dokud nedošlo k řádnému odhlášení ve shodě se zákonem. Je-li však sporná otázka vyřešena zákonem samým, nelze se zabývati intencemi zákona, na něž stížnost klade důraz a nelze také použití analogie jiných zákonů.

Č. 8104.

Pojištění nemocenské: K výkladu pojmu »vedlejší zaměstnání«.

(Nález ze dne 12. září 1929 č. 16.768.)

Prejudikatura: Boh. A 5486/26.

Věc: Ella H. ve Š. proti ministerstvu sociální péče o náhradu podpůrného nákladu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — — —

Nař. rozhodnutím uznal žal. úřad, že zaměstnání Jany H. u st-lky v době od 28. května do 4. června 1923 zakládalo pojistnou povinnost její podle § 1 odst. 1 zák. č. 268/19, vysloviv, že toto zaměstnání Jany H. bylo ve zmíněné době jejím celodenním, hlavním zaměstnáním a hlavním pramenem výživy. I stížnost posuzuje sporný případ podle předpisu cit. § 1 odst. 1 a shledává nesprávné posouzení případu v tom, že žal. úřad neuznal zaměstnání Jany H. u st-lky za zaměstnání vedlejší a příležitostné.

K vývodům stížnosti, jimiž hledí z povahy perleťářské práce jakožto průmyslu především domácího a sezonního dovoditi, že jest vždy zaměstnáním vedlejším a příležitostným, nemohl nss přihlídnouti, poněvadž nemocenské pojištění podle zák. č. 268/19 jako pojištění individuální sluší u každého zaměstnance posuzovati dle konkrétních známek jednotlivého případu, takže zvláštnosti perleťářského průmyslu — jak je líčí stížnost — by mohly míti význam jen tenkrát, kdyby takové zvláštnosti také konkrétní případ vykazoval.

V tom směru lze z úvah stížnosti vyčísti právní názor, že zaměstnání Jany H. u Elly H. jest považovati za vedlejší proto, 1. že Jana H. nebyla vázána na pevně stanovenou dobu pracovní nebo pracovní řád a 2. že byla jen zcela nepatrně honorována. Námitkám těm nelze přiznati onoho významu, jak stížnost míní.